

[Løje.]

Landbrugsminister har henvist til, at der findes en Bevilling til Gedeavlens Fremme, og at denne ikke er beslagnet paa anden Maade, end at der ogsaa kan blive Midler til Raadighed til Støtte af Faareavlens her i Landet. Vi gaar naturligvis ud fra, at dette ikke i nogen Maade vil stille sig hindrende i Vejen for, at der fremdeles ydes Tilskud til Gedeavlens Fremme; disse Tilskud kan maaske, selv om det ikke er Tilfældet i stor Udstrækning, visse Steder og i visse Kredse af Befolkningen have stor Betydning. Men under den Forudsætning, at denne Støtte ikke bliver begrænset, kan vi slutte os til, at man gaar den af Ministeren antydede Vej. Jeg vil dog gerne anmode den højtærede Landbrugsminister om heroppefra at give Tilsagn om, at Faareavlens kan støttes af denne Bevilling.

Jeg finder det, som jeg sagde før, fuldkommen uforstaaeligt, at Landbrugsministeren og Flertallet ikke vil erkende den Betydning, det har, at det enestaaende gode Arbejde, der gennem Aarene er udført og fremdeles udføres paa disse Omraader, faar en rimelig Støtte, og det bliver endnu mere uforklarligt, efter at jeg har hørt den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Jensen (Horsebæk), udtale, at denne Foranstaltning er en af de vigtigste inden for Landbrugslovgivningen her i Landet. I 1927 blev der foretaget en kraftig Nedsækning af Husdyrbevillingerne. Det skete under den Forudsætning, at der ogsaa paa mange andre Omraader skulde indføres Besparelser. Men dette er ikke sket; man har tværtimod været Vidne til, at Statens Udgifter paa saa godt som alle andre Omraader er svulmet op til Højder, som man ikke dengang gjorde sig nogen Forestilling om. Kun Bevillingerne til Husdyravlen og Husdyrbruget blev staaende; ja, i Finansaarene 1932—36 blev der endogsaa af finansielle Grunde foretaget en Nedsækning af Husdyrbevillingerne paa 44 000 Kr. ud over den, der blev foretaget i 1927. Denne Nedsækning fik vi heldigvis fra Oppositionens Side standset i 1936, og det var i hvert Fald et lille Lyspunkt, selv om det ikke var tilstrækkeligt. Nu er der Fare for, at Husdyrbruget skal komme ud for meget store Vanskeligheder. Det erkendes af alle, som har lidt Indseende med, hvorledes det ligger med hele dette Forhold, og de Klage-toner, der næsten daglig lyder her fra denne Talerstol, grunder sig jo i særlig Grad paa, at Landbrugs-eksporten i nogen Maade svigter, hvilket

jo vil sige Eksporten af den dyriske Produktion.

Det er ganske karakteristisk, at de, der særlig klager og finder Forholdene meget vanskelige, er navnlig Repræsentanterne for de Partier, der i Oktober og November Maaned nærrede de allerlyseste Forhaabninger med Hensyn til Salget af vore Eksportvarer; det var dem, der særlig fremhævede, at den Vej, vi skulde gaa, var ikke at røre ved Sterlingkursen, nej, vi skulde se at faa en bedre Pris for vore Eksportvarer paa det engelske Marked. De, der stod lidt nærmere ved de Forhandlinger, der førtes derovre, vidste vel allerede paa det Tidspunkt, at Mulighederne ikke var store, og derfor er Skuffelsen maaske heller ikke blevet saa stor, som den er blevet hos Flertalspartierne og jo ogsaa hos de Konservative. Men jeg vil dog gerne sige til de Herrer: Det danske Landbrug, der i Fredstider, men maaske navnlig i Krigstider maa trække det store Læs i vort Lands Økonomi, trænger ikke i særlig Grad til Paamindelser om, at Levofoden i dette Land nu skal sættes ned paa Grund af de store Vanskeligheder. Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen fremsatte forleden Dag nogle Udtalelser, der gik ud paa, at han fandt ikke, at det var Arbejderne og Tjenestemændene, der burde begynde med at nedsætte Levofoden. Dertil vil jeg sige, at Begyndelsen er gjort. Spørg de danske Landmænd, spørg de danske Husmænd, eller tag ud og se, hvorledes deres Levestandard i det hele taget er, saa vil man blive overbevist om, at det er rigtigt, hvad jeg siger. Nej, det, Landbruget trænger til i disse Tider, er ikke Klage-toner eller pessimistiske Udtalelser om, at nu gaar det hele forfærdelig galt. Det, man trænger til, er en Paaskønnelse fra højeste Sted, først og fremmest paa den Maade, at Landbruget dog faar en Smule Vederlag for det Arbejde, som det udfører, men ogsaa ved, at der fra Statsmagtens Side ikke vises Karrighed, naar Talen er om Støtte til at opretholde de her omhandlede Foranstaltninger, hvis Betydning erkendes fra alle Sider, i de Dage, der kommer efter denne. Her drejer det sig om et i Forhold til det hele Statsbudget yderst minimalt Beløb, 270 000 Kr. mere end foreslaaet af Flertalspartierne, til Støtte af Foranstaltninger, der netop i en Tid som denne vil have Vanskeligheder nok at kæmpe med.

Jeg henstiller endnu en Gang til Flertalspartierne, at de tager dette Spørgsmaal op mellem anden og tredie Behandling af Lovforslaget og prøver paa at imødekomme